

Άμα, μας ξεχνάτε, πέφτουμε χαμηλά...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πόσο απαραίτητο είναι να προσευχόμαστε και να κάνουμε στην Εκκλησία τα μνημόσυνα για τις ψυχές των κεκοιμημένων, το αποδεικνύουν και τα ακόλουθα δύο περιστατικά.

Τα διηγήθηκαν δυο ευσεβείς και καλλιεργημένες προσκυνήτριες από γειτονικό χωριό. Η μία είπε:

“Πάνω στον χρόνο που κοιμήθηκε η μητέρα μου, λησμόνησα την ημέρα που έπρεπε να γίνει το μνημόσυνο. Το βράδυ την είδε στον ύπνο της η κόρη μου (η εγγονή της

) και της είπε με παράπονο και στενοχωρημένη:

- Πες στην μάνα σου, γιατί με ξέχασε; Ούτε ένα κερί; Εγώ την άφησα στο πόδι μου. Όταν μας ξεχνάτε, πέφτουμε χαμηλά!

Πράγματι, η μητέρα μου φρόντιζε πολύ τα καθήκοντά της έναντι των κεκοιμημένων.

Την άλλη μέρα, όταν άκουσα το μήνυμά της από το στόμα της κόρης μου, αμέσως έβρασα σιτάρι και το πήγα στην Εκκλησία να μνημονευθή”.

Η άλλη κυρία είπε κάτι σχετικό:

“Λησμόνησα να κάνω τα χρυσά κόλλυβα για την μητέρα μου. (Στην Ρούμελη “χρυσά κόλλυβα” λένε τα κόλλυβα που γίνονται το Σάββατο της εβδομάδας της Πεντηκοστής, όπου τελειώνει η αναστάσιμη χάρι που δίδεται στις ψυχές των κεκοιμημένων, σύμφωνα με παράδοση της Εκκλησίας μας). Το βράδυ την βλέπω στον ύπνο μου ότι στεκόταν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και μ’ ένα κουτάλι έτρωγε κόλλυβα από ξένα πιάτα που ήσαν τοποθετημένα εκεί.

- Καλέ μητέρα, τρως ξένα κόλλυβα; Την ρώτησα .

Κι εκείνη απάντησε:

- Τι να κάνω, κόρη μου, αφού δεν μου έφτειαξες εσύ;

Το παράπονό της μ’ άγγιξε στην καρδιά. Από τότε ποτέ δεν παρέλειψα τα καθήκοντά μου έναντι των κεκοιμημένων.”

“Τι να κάνω θεία; Ψάχνω να βρω δυό σπυριά σιτάρι να φάω!”

Σ’ ένα χωριό της Ρούμελης έφυγε για τον Ουρανό ένας αρκετά νέος άνθρωπος. Όταν ήρθε ο καιρός να γίνει το μνημόσυνο των σαράντα ημερών, για να τιμήσουν, όπως νόμιζαν τον νεκρό, παρήγγειλαν οι συγγενείς τον δίσκο των κολλύβων σ’ ένα καλό ζαχαροπλαστέιο της γειτονικής πόλεως. Κι εκεί, για να ευχαριστήσουν τους πελάτες τους, και τι δεν έβαλαν επάνω στον δίσκο! Ζαχαρένια στολίδια και λουλούδια, ζάχαρες, κρέμες κ.λ.π. Όλα, εκτός από σιτάρι!

Έγινε το μνημόσυνο και το βράδυ μία θεία του κεκοιμημένου τον είδε στον ύπνο της να πετάει με αγανάκτηση επάνω απ’ τον δίσκο όλα αυτά τα περιττά στολίδια.

- Κώστα μου! Του είπε, γιατί πετάς τα στολίδια από τον δίσκο σου;

Τότε εκείνος την κοίταξε αυστηρά και της είπε:

- Τι να κάνω, καημένη θεια; Ψάχνω να βρω δυο σφυριά σιτάρι να φάω!

Ας το λάβουμε υπ' όψιν μας αυτό, διότι τα κόλλυβα πρέπει να γίνονται με σιτάρι. Ο στολισμός ας είναι λιτός. Ο Κύριος είπε:

“ αμήν αμήν λέγω υμίν, εάν μη ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει, εάν δε αποθάνη πολύν καρπόν φέρει” (Ιωάν. 12,24) .

Πηγή: «ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr